

Η «πλατφόρμα» του κ. Κώστα Σημίτη για το Δεύτερο Συνέδριο του Κινήματος

«ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΠΑΣΟΚ»

«Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ αποτυχία του ΠΑΣΟΚ πιστοποιεί το αδιέξοδο μιας πολιτικής που δεν αμφισβήτησε την υφιστάμενη κοινωνική δομή της χώρας και άσκησε την εξουσία με τον τρόπο που καθιέρωσε μεταπολεμικά η ελληνική Δεξιά, δηλαδή με τις προσδιοριζόμενες από πολιτικές σκοπιμότητες κρατικές παροχές». Με αυτή τη σκληρή διαπίστωση ξεκινάει ένα κείμενο 22 σελίδων υπό τον τίτλο: «Θέσεις για την πολιτική στρατηγική του ΠΑΣΟΚ». Το κείμενο αυτό έχει συνταχθεί από τον κ. Κ. Σημίτη και θα αποτελέσει την «πλατφόρμα» της εκσυγχρονιστικής πτέρυγας του ΠΑΣΟΚ στο 2ο Συνέδριο του κόμματος, το οποίο θα αρχίσει την Πέμπτη 20 Σεπτεμβρίου.

Ο πρώην υπουργός Εθνικής Οικονομίας και μέλος του ΕΓ ολοκληρώνει έτσι την αποσαφήνιση μιας συγκροτημένης πολιτικής πρότασης, η οποία θα παρουσιασθεί στο Συνέδριο. Το πρώτο βήμα ήταν η σύνταξη ενός σχεδίου «Προγραμματικής Διακήρυξης» του ΠΑΣΟΚ, το οποίο είχε παρουσιάσει τον περασμένο Ιούνιο.

Οι «Θέσεις» διευκρινίζουν κατ' αρχήν ότι το ζητούμενο είναι να δοθεί απάντηση σε δύο ερωτήματα: «Με ποιον τρόπο το ΠΑΣΟΚ θα κινητοποιήσει τις κοινωνικές δυνάμεις που θα στηρίξουν ένα πρόγραμμα σοσιαλιστικού εκσυγχρονισμού και με ποιον τρόπο το ΠΑΣΟΚ θα επανακτήσει την κοινωνοβουλευτική πλειοψηφία για να εφαρμόσει ένα τέτοιο πρόγραμμα».

Εν συνεχεία, ο κ. Σημίτης αναφέρεται στην ιδιότυπη κοινωνική δομή της χώρας και στο πρότυπο άσκησης της εξουσίας που επικράτησε μεταπολεμικά στην Ελλάδα. Στο σημείο αυτό υποστηρίζει ότι η άσκηση της εξουσίας στηρίχθηκε στην «έντονη διανεμητική παρέμ-

δαση του κράτους» κι ότι η κατεύθυνση αυτή δεν αμφισβητήθηκε από το ΠΑΣΟΚ κατά την οκταετία της διακυβέρνησής του. «Δεν είναι, λοιπόν, παράδοξο πως και στα χρόνια που κυβέρνησε το ΠΑΣΟΚ διατηρήθηκε και ενισχύθηκε η προϋπάρχουσα κοινωνική δομή (...), το συντηχιακό φαινόμενο - αντί να υποχωρήσει - οξύνθηκε», συμπεραίνει.

Η κεντρική άποψη του κειμένου είναι ότι το «κράτος παροχών και το συνδεδεμένο με αυτό πρότυπο άσκησης εξουσίας έχουν φτάσει τα όριά τους», βρίσκονται σε κρίση. «Ένας νέος τρόπος άσκησης εξουσίας είναι αναγκαίος όχι μόνο για να αντιμετωπίσει η χώρα τις πιέσεις του διεθνούς περιβάλλοντος, αλλά και για να προχωρήσει ο εκσυγχρονισμός και ο εκδημοκρατισμός της κοινωνίας μας».

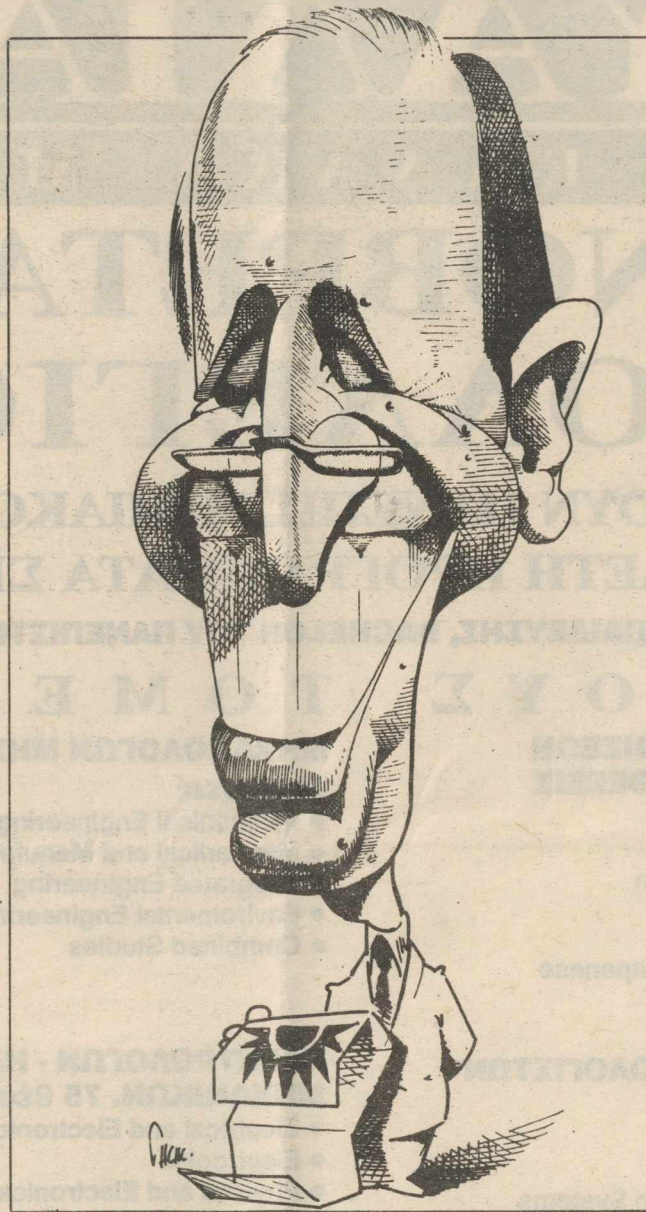
ΣΥΜΦΩΝΑ με τις «Θέσεις», τρεις είναι οι δυνατοί δρόμοι για τον εκσυγχρονισμό:

★ Ο νεοσυντηρητικός, τον οποίον επιδιώκει η ΝΔ.

★ Η αναπαλαίωση του υφιστάμενου συστήματος με ανακατανομή των κρατικών παροχών και επιλεκτική ικανοποίηση ορισμένων μόνο διεκδικήσεων.

★ Η συγκροτημένη και συντεταγμένη πορεία προς την ενσωμάτωση της χώρας στο διεθνές περιβάλλον και τον μετασχηματισμό της κοινωνικής της δομής.

Είναι εμφανές ότι «η Αριστερά έχει να επιλέξει ανάμεσα στον δεύτερο και στον τρίτο δρόμο. Μέσα στο ΠΑΣΟΚ υπάρχει μια ισχυρή τάση που προτείνει τον δεύτερο δρόμο». Στην επιλογή αυτή οι «Θέσεις» είναι ριζικά αντίθετες: αφενός επειδή η αναπαλαίωση του «κράτους παροχών» δεν συμβιβά-

ζεται «με μια προσπάθεια ενίσχυσης των δημοκρατικών μας θεσμών και εκσυγχρονισμού της κοινωνίας και της οικονομίας μας» και αφετέρου επειδή «δεν πρόκειται να οδηγήσει ποτέ το ΠΑΣΟΚ στην κοινωνοβουλευτική πλειοψηφία (...)

θα έχει ως αποτέλεσμα την περαιτέρω συρρίκνωση του».

Επισημαίνει ακόμη τα προβλήματα που εμποδίζουν το ΠΑΣΟΚ να συγκεντρώσει αυτή την πλειοψηφία. «Έχει χάσει την επιρροή

τον στα μεσαία στρώματα (...) Η έλλειψη πλειοψηφίας και αξιοπιστίας είναι σήμερα μία από τις κύριες αδυναμίες του ΠΑΣΟΚ και του ευρύτερου προοδευτικού χώρου (...). Το ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί να είναι υπερασπιστής μιας πολιτικής που η κοινή γνώμη καταδικάζει και, παρ' όλα αυτά, να ελπίζει ότι θα καταστεί ρεύμα πλειοψηφίας». Και διαπιστώνει: «Το κράτος παροχών σε οποιαδήποτε μορφή, ακόμη και στην "προοδευτική" εκδοχή του, στηρίζεται στη διάκριση των πολιτών ανάμεσα σε οπαδούς και αντιπάλους της κυβερνητικής παράταξης. Όμως το μεγαλύτερο τμήμα του ελληνικού λαού είναι - και δικαίως - ριζικά αντίθετο με διχαστικές και ρουσφετολογικές πρακτικές».

Απορρίπτοντας, λοιπόν, την «αναπαλαίωση του κράτους παροχών», οι «Θέσεις» προτείνουν τη μετάβαση «από το κράτος παροχών στο κοινωνικό κράτος». Πώς θα γίνει αυτό; «Η εκσυγχρονιστική λογική και η μεσομακροπρόθεσμη προοπτική είναι χαρακτηριστικά ξένα προς τη συνδικαλιστική δραστηριότητα. Έτσι, το κρίσιμο πρόβλημα του ΠΑΣΟΚ συνίσταται στο γεγονός ότι ένα μεγάλο μέρος των κοινωνικών δυνάμεων που εκπροσωπεί δεν είναι έτοιμες να αποδεχθούν σχέδια εκσυγχρονισμού που θα έθιγαν τα βραχυχρόνια συμφέροντά τους».

Η μετάβαση στο κοινωνικό κράτος θα εξασφαλισθεί με «μια στρατηγική ενιαίας δράσης των δυνάμεων της εργασίας». Το ΠΑΣΟΚ, σημειώνει, οφείλει «να ξεπεράσει τη λογική του κράτους παροχών και την προβολή τμηματικών και ειδικών διεκδικήσεων διαφόρων κοινωνικών ομάδων. Το ΠΑΣΟΚ οφείλει να διαμορφώσει μια συνολική εναλλακτική πολιτική πρόταση».

ΟΙ «ΘΕΣΕΙΣ» αναφέρονται ειδικότερα στο «ΠΑΣΟΚ ως αντιπολίτευση» όπου - μεταξύ άλλων - σημειώνουν ότι «χρέος του ΠΑΣΟΚ είναι η συστηματική και συνεχής επεξεργασία και παρουσίαση της δικής του πολιτικής. Αυτός είναι και ο μόνος τρόπος να ξεπεράσει την κρίση αξιοπιστίας. Η χαμένη αξιοπιστία δεν ανακτάται με θέσεις που αποτελούν απλή αντιπαράθεση με τη σημερινή συντηρητική κυβέρνηση αλλά συνεχίζουν να στηρίζονται στη λογική του κράτους παροχών».

Αναφέρεται στην ισχυρή τάση μέσα στο ΠΑΣΟΚ που ζητεί μια «αντιπολίτευση διαμαρτυρίας», για να υπογραμμιστεί ότι «η τάση αυτή εκφράζει, παρά τις ηχηρές αντιδεξιές τοποθετήσεις, μια συντηρητική πολιτική, ταυτίζεται με τη συντηρητική παράταξη στην αντίληψη του τρόπου άσκησης της εξουσίας και αναπαράγωγής των κοινωνικών σχέσεων».

Οι «Θέσεις» διακηρύσσουν ότι «η ανοιχτή κοινωνία είναι μόνιμη επιλογή». Επικρίνουν επί μακρόν τη ΝΔ, την οποία κατηγορούν ότι επιχειρεί «μια ψευδής γραφή ανανέωση», αλλά σημειώνουν ότι «το ΠΑΣΟΚ έχει τη δυνατότητα να δημιουργήσει σημαντικά ρήγματα στο πλατύ κοινωνικό μέτωπο που στήριξε εκλογικά τη ΝΔ». Αναφέρονται, τέλος, στην παραδοσιακή Αριστερά και στην κρίση που διέρχεται, για να καταλήξει ότι «η στρατηγική ενιαίας δράσης των δυνάμεων της εργασίας μπορεί να βρει συμμάχους στις δυνάμεις εκείνες του Ανασπισμού που διαβλέπουν το αναπόφευκτο της ενσωμάτωσης της χώρας στη διεθνή οικονομία και κοινωνία και γι' αυτό επιδιώκουν μια συγκροτημένη πορεία σοσιαλιστικού εκσυγχρονισμού».